

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Praxis Meditandi A S. P. Ignatio Societatis Iesv Fundatore traditæ Explicatio

Le Gaudier, Antoine

Dilingæ, 1627

Cap. IX. De præsentia Dei & reuerentia eius summæ Maiestati debita.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50280](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50280)

ramus intendere, ne quod tepescere cœperat, omnino frigescat, & penitus extinguatur, nisi crebrius inflammetur. Est ergo hoc desiderium, vt sentit Sāctus Pater meditationis scopus, & incentiuum; tantūmq; in eo momenti ponit, vt continuum desiderium continuam dicat esse orationē, quā etiam vult per certa horarū & temporum interualla nos repetere, vt nos ipsos admoneamus quantum in hoc desiderio profecerimus, nobis ipsis innotescamus, & ad agendum nos ipsos acrius excitemus.

CAPVT IX.

De præsentia Dei & reuerentia eius summa Maiestati debita.

IAM sic comparata anima dum tēpus expectat orandi, dimissis aut potius prohibitis & exclusis alijs omnibus curis & cogitationibus, interna

terna simul & externa solitudine
hæc tria faciat...

Primò Deum sibi præsentem constituat ante oculos, nec enim aliter eum posset vt primam veritatem cõsulere, & audire loquentem; nec vt supremum principem adorare vt decet, illique suum obsequium offerre; nec vt optimi parentis atque amici bonis ac familiaritate iucundissima frui; nec gratam beneficiorum acceptorum memoriam conferuare; nec noua etiam beneficia aut postulare, aut promereri, nec deniq; solida vlla virtutum proposita perfectionisve consilia inire. Hac sanè in parte negligentiores plerique dum orare videntur, vere non orant, sed inani tantùm orationis specie fucum quodãmodo sibi faciunt. Neque tamen est adeo operosum ac difficile hoc negotium, cum præsertim Deus cœlum & terram suâ diuinitate repleat, & vbiq; sit essentiâ, præsentîâ, & potentiâ,

tià, atque adeo eius infinita bonitas, misericordia, iustitia, sapiētia, amor, potentia, cæteraq; diuinæ perfectiones cuncta ambient & cōplectantur. Et licet omni tempore in eo habitemus, imo & *uiuamus, moueamur & firmus*, nec proinde *longè ipse sit ab vnoquoq; nostrum*, vt erudite beatus Paulus *Act. 17.* coram Atheniensibus colligit, tamen orationis tempore ipse ad nos propius quodammodo accedit, & proinde hæc nobis diuinæ præsentia cogitatio atq; vsus lōgè familiarior quàm quolibet alio tempore debet esse, cū pietatis ex eo sensus omnis, & orationis fructus, tanquā ex vno capite ac vero fonte deriuetur. Atq; hoc vt dixi nō est admodū difficile, si meditationis materiam ad diuinam immensitatem & intimam in rebus omnibus præsentiam accommodare, & cum nobis etiam ipsis cōponere velimus. Quid enim prohibebit quo minùs Deum nobis propona-

ponamus, modo vt infinitum lumen quod nos totos ex ignorantia & peccatorum tenebris conflatos, vt ita loquar, tenebriones vnde quaq; vestiat & circumcingat? qualem sole iustitiae DEO mulierem Ecclesiae typum amictam diuinæ litteræ depingunt: *Apoc. 12.* modò vt flammam aut fornacem in cuius medium insiliamus, mutationèsq; ferri candentis experiamur, ita vt nostris pectoribus insitum frigus soluatur; nostris cordibus innata duricies liquecat, & verò vt quos peccatorum nigredo fœdabat, diuina hæc flamma virtutum omnium splendoribus illuminet. Qualem Moyses rubum ardentem non combustum describit, quales Daniel tres pueros in Babylonica fornace placidissimè deambulantes, auræ suauissimæ benignitate perfusos; talem te Deumq; cogita, qui & naturæ in tuâ perniciem syluescentis spinas inflâmet, & prauæ consuetudinis vincula soluat,

soluat,

soluat, teque ad omnem veræ virtu-
 tis & beatæ vitæ viam quam expedi-
 tissimum exhibeat. Propone tibi si
 velis Deum vel vt misericordiæ infi-
 nitam abyssum, in quam tuas omnes
 miserias summâ securitate demittas;
 vel vt suauitatis omnis & consolatio-
 nis oceanum, in quem te aridus, &
 solatijs spiritualibus vacuus projici-
 as; vel vt potentiæ & essentiæ immen-
 sum pelagus, in quo tuum nihilum
 & infirmitatem, ne sibi relicta pere-
 at & euanescat, reponas. Cauendum
 tamen ne in ea cogitatione imagina-
 tionem violenter defigamus cum
 cura & labore nimio, id enim posset
 caput grauissimè lædere: quare satius
 est simplici actu fidei DEVM quem
 non videmus, præsentem credere, si-
 ne alia eius similitudine vel imagi-
 natione, perinde atq; quando in loco
 obscuro præsentem aliquem cogita-
 mus. Hoc autem modo Deus solâ
 fide præsens factus seu apprehensus
 D potest,

potest, & vero debet concipi vt infinite bonus, vel potens, vel sapiens, vel iustus, prout materia meditationis exigit: his enim & similibus modis fouetur desiderium illud placendi Deo supradictum, & magis inardescit; humiliatis etiam actus inde nascitur, cum sine Deo praesente nihil nec esse, nec posse nos agnoscamus; vnde & ingens paratur in Deo fiducia, cum scilicet intelligamus nos omnia posse in eo qui nos praesenti suo auxilio confortat: quibus omnibus virtutum actibus valde bene anima ad meditandum disponitur, & in ipsa oratione iuuatur; *Is enim, inquit Climacus grad. 18. qui dñs orat Deo se assistere intimo cordis affectu existimat, vt columna perstabit immobilis.* Verum de Praesentia Dei habes alibi nostrum opusculum, in quo peculiarem quendam modum, quo praesentem tibi Deum in oratione constituas, inuenies.

Secundò non debet hac Dei praesentia

sentia solo intellectu contineri, sed
necesse est vt inde resultet in affectū
interior erga illū reuerentia, & ado-
ratio, quæ quò maior est, eò melius
disponit animam, & sine illa nihil est
præter ariditatem & distractionem
expectandum; Et hæc quidem inter-
na reuerentia actus est voluntatis,
supponens in intellectu cognitio-
nem infinitæ Dei præsentis excellen-
tiæ & propriæ vilitatis, &, vt ita di-
cam, nihilitatis; Inde enim voluntas
infinite Dei maiestatem æstimans, illi
se prorsus, omnesque vires subijcit,
non tantum vt iusto iudici, quæ esset
seruilis reuerentia, sed vt pio princi-
pi, vt principio ac fonti sui esse & bo-
norum omnium: ita Angeli omnes,
Sanctiq;, & verò ipse etiam Christus
homo coram infinita DEI maiestate
sua nihilitatis conscij profundissime
fese demittunt. Atque huius internæ
reuerentiæ praxim docuit Abraham
oraturus, *Gen. 18. Loquar ad Domi-*

num, inquit, *cum sim pulvis & cinis*.
Porro licet ea præcipuè necessaria sit
initio orationis, tamen eo toto tem-
pore, quo cum Deo agimus, retinen-
da est, præsertim quando cum illo
colloquimur, expeditque valdè vt
assuescamus ita decenter cum eo a-
gere, & cum eâ animi demissione,
humilitate, ac pudore coram eo cõ-
parere, vt nihil in intimis etiam no-
stri cordis recessibus lateat, quod vel
minimum tantæ oculos maiestatis
offendat. Neque enim sola exterior
corporis compositio & cultus reue-
rentiæ interno humilitatis affectu va-
cuus Deo placere potest, qui in oran-
te non solum corporis, sed mentis ac
cordis habitum præcipuè intuetur,
cum ex eo veluti principio corporis
omnis motus ac quies, si verè pij sint,
deriuari debeant. Et hoc certè est
in spiritu & veritate adorare, ita sci-
licet vt primas in oratione partes te-
neat mens, & corpus id ipsum quod
in se

in se mens habet externâ ipsa compositione & habitu verè prodat. Atq; ex dictis patet varios posse esse gradus huius tum præsentia, tum reuerentia. Nam nonnulli simplici fidei lumine DEVM apprehendunt vt præsentem, exaudientem, & intelligentem, imò & inspirantem quid petant: Alij maiori luce perfusi illum veluti oculis intuentur adeo sibi vicinum, aut etiam intimû, vt eum quasi sentire videantur, ex quo longè maior reuerentia, delectatio, animi quies, attentio, & recollectio sequi solent. Cauendum autem omni ratione est ne vlla imaginationi vis inferatur, quia vt plurimû cum quis in eo plus æquò laborat, illusionis & valetudinis periculum subit.

Tertiò internæ etiam reuerentia, vt iam indicaui, iungendum externum eius signum est: qua in parte plerique solent coram Deo sese prosternere & terram osculari, agno-

scentes dignos se qui in infernum e-
 tiam à Dei præsentia procul aman-
 dentur, vel profitentes se esse cinerè
 vilissimum in quem abirent, imò etiã
 in nihilum, nisi Dei præsentis ope ful-
 cirentur; aut aliquem alium eiusmodi
 affectum excitantes: Alij tantùm
 genua flectunt, qui reuerentiæ exter-
 næ modus tota oratione retinendus
 est ab omnibus vt plurimùm, & à
 Sanctis maximè probatur, & conue-
 nientior est etiam attentiõni: id si fieri
 non potest, standum est, vel, quod
 multos iuuat, sæpè genua flectenda
 & surgendum per vices: debiliõribus
 permittitur humilior aliqua sedes,
 quo tamen in casu interior reueren-
 tia maior esse debet, vt exterioris de-
 fectum suppleat. At in colloquijs sæ-
 per genua flectenda quantum fieri
 potest. Ad eandem reuerentiam ex-
 ternam spectat compositio totius
 corporis, vt nihil offēdat eum quem
 habemus præsentem, caput sit aper-
 tum

tum & quietum, manus etiam quietæ, vt plurimum iunctæ, oculi demissi, non vagi, omnes denique motus vani & superflui abesse debent.

Quantum verò conferat orationi congrua corporis compositio egregiè tradit Augustinus *de cur. pro mort.* c. 1. *Orantes*, inquit, *de membris sui corporis faciunt quod supplicantiibus congruit, cum genua figunt, cum excedant, manus, vel etiam prosternuntur solo. Et si quid aliud visibiler faciunt: quamuis eorum inuisibilis volūtas, & cordis intentio Deo nota sit, nec ille indigeat his indicijs, vt ei humanus pandatur animus, sed his magis seipsum excitat homo ad orandum, gemendumq; humiliter atq; feruentius, & nescio quomodo cum hi motus corporis fieri nisi motu animi precedere nō possint, ysdem rursus exterius visibiliter factis, ille interior inuisibilis, qui eos fecit, augetur: ac per hoc cordis affectus, qui vt ferent ista precessit, quia facta sunt, crescit. Hæc Augustinus.*